

вино. Тогази кръчмаря, ужъ похвално извика :

— И двамата сте бабанки . . . хемъ бабанки, както трѣбва.

Този повикъ спре играчитѣ. Играчитѣ си отдѣхваха; а зрителитѣ мълчаха увлечени отъ играта. Тѣ стояха като богомолци на пряносъ.

Павелъ изгледа около си и пакъ поржча на всички по едно стотаче.

Тънкия се въодушеви и съ пискливия си гласъ се провикна:

— Ей това разбирамъ човѣкъ.

Ново оживление обзе въ кръчмата и никой не се същаше за ходене, макаръ, че вънъ се бѣше отдавна смрачило.

. . . . .

До като Павелъ играеше, отъ прозореца къмъ кладенеца се мѣркаше нечия снага въ мра-